

DE ZUSSENMEREN

Dit boek staat vol met puzzels! Wil je deze maken, maar wél je boek mooi houden? Dan kan je de puzzels printen via de website www.uitgeverijmoon.nl/dezussenmeren of de QR-code scannen. Ook vind je daar nog veel meer extra's!

© Ruby Coene, 2021
© Moon, 2021 Amsterdam
© Illustraties: Kristel Steenberg, 2021
Omslagontwerp: Kristel Steenberg
Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 6212 2
ISBN 978 90 488 6213 9 (e-book)
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

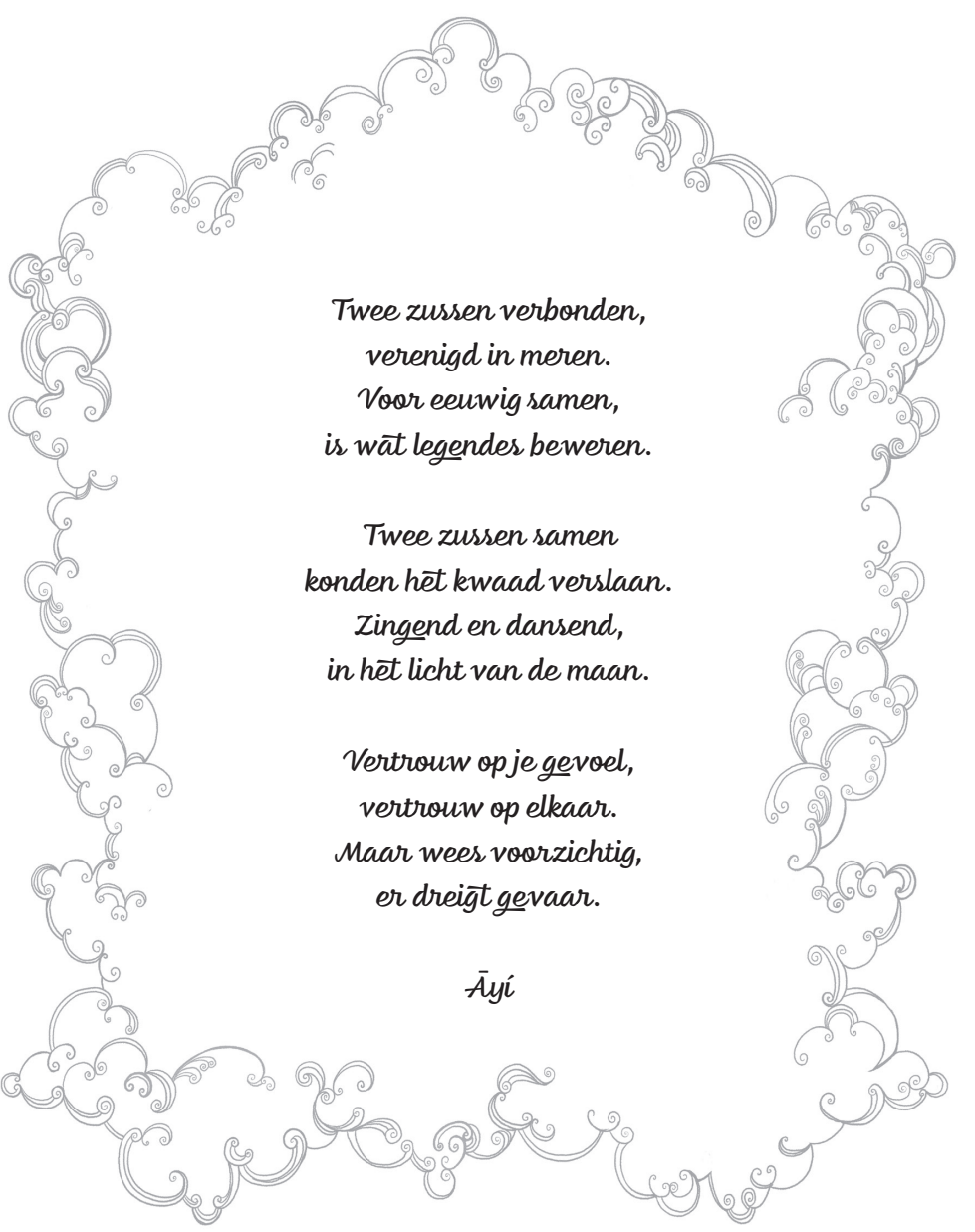

moon

Voor Ian

Mijn lieve neefje dat mij tante maakte.

Ik hoop dat jij jezelf en je cultuur terugziet
in de verhalen van Li en Nao.

*Twee zussen verbonden,
verenigd in meren.
Voor eeuwig samen,
is wát legendes beweren.*

*Twee zussen samen
konden hēt kwaad verslaan.
Zingend en dansend,
in hēt licht van de maan.*

*Vertrouw op je gevoel,
vertrouw op elkaar.
Maar wees voorzichtig,
er dreigt gevaar.*

Āyí

- I -

LI

‘Zo, jij bent heel wat van plan.’ Meester Dirk kijkt verbaasd naar de koffer die ik achter me aan sleep. ‘Ik ga al tien jaar mee op kamp, maar ik heb nog nooit iemand gezien die zoveel spullen meenam.’

Naast me zucht Nao diep terwijl hij zijn rugzak aan de meester geeft. Ik snap echt niet hoe hij genoeg kleren voor drie dagen in dat tasje gepropt heeft. Er zijn twee mogelijkheden: mijn tweelingbroer heeft een groot talent voor inpakken óf hij zit morgen al zonder schone kleren. Ik gok op het laatste.

Natuurlijk weet ik dat ik vrij veel heb meegenomen. Zelfs Sarah vroeg waar ik zeven broeken voor nodig had. Maar ik weet toch niet van tevoren welke ik aan wil? En de zes zakken snoep die ik stiekem heb meegenomen, moest ik toch ergens onder verstoppen.

Overdreven kreunend tilt meester Dirk de koffer in zijn busje en hij gebaart dat we naar de rest van de klas mogen gaan. Bijna iedereen is er al. Mijn klasgenoten staan in groepjes bij elkaar, met hun fietsen aan de hand. Klaar om te vertrekken naar het kamp waar we al zo lang naar uitkijken. Elk jaar mochten we op het schoolplein de achtstegroepers opwachten wanneer ze op vrijdagmiddag terugkwamen. Allemaal met wallen onder hun ogen, maar

hardop lachend en helemaal klaar voor de middelbare school.

‘Li!’ Sarah en Bien zwaaien vrolijk. Ik pak mijn fiets en loop naar mijn vriendinnen.

‘Krijg ik geen knuffel meer?’ Mam roept me vanaf de rand van het schoolplein toe. Ik haal mijn schouders op naar mijn vriendinnen en zet mijn fiets op de standaard.

‘Ik ben maar twee nachtes weg, hoor.’

Mam slaat haar armen stevig om me heen en ongemakkelijk klop ik op haar rug. Snel maak ik me los als ze vooroverbuigt om me een kus te geven. Daar trek ik de grens, de hele klas staat te kijken.

‘Veel plezier, liefje.’ Mams ogen zijn waterig. Snel draai ik me om en loop terug naar mijn fiets.

Achter me hoor ik Nao zeggen dat hij haar gaat missen en dat hij voorzichtig zal zijn. Het gaat ook altijd hetzelfde...

Luid bellend fietsen we weg, terwijl onze ouders ons uitzwaaien.

‘Je doet wel mee, hè?’ Sarah legt haar hand op mijn arm en stopt met trappen. ‘We moeten bij de jongens op de kamer zien te komen. Dat is traditie!’

Ik rol met mijn ogen en trap wat harder om haar mee te trekken. ‘Jij wilt gewoon aan Timme laten zien hoe stoer je bent. Ik heb gehoord dat de juf en meester op de gang zitten. Ze houden alles in de gaten. Franca zei vorig jaar dat Jules bij de meester op de kamer moest slapen nadat hij betrappt was.’ Ik trek mijn neus op terwijl ik mijn fiets in een lagere versnelling zet. ‘Timme is best leuk, maar hij is het niet waard om zo’n straf voor te riskeren.’

‘Maar het schooljaar is bijna voorbij. Dit is mijn laatste kans om verkering met hem te krijgen.’ Sarah kijkt me

smekend aan. ‘Alsjeblieft? Dan ben je voor altijd mijn beste vriendin.’

‘Dat ben ik al. En natuurlijk ga ik met je mee. Maar als we gepakt worden, ben jij degene die bij de juf gaat slapen.’

Een halfuur later komen we aan op het kampterrein. Een laag gebouw met een grote eetruimte en een aantal slaapzalen is voor de komende dagen helemaal van ons. Fietsen worden achteloos op de grond gesmeten en iedereen rent schreeuwend naar de bossen en het riviertje. Het duurt niet lang voor er een enorme plons klinkt. Een touw slingert heen en weer boven het water en Rico klimt drijfmat op de kant. ‘Oeps!’

‘Jongens en meisjes!’ De stem van meester Dirk galmt over het grasveld. ‘Voordat jullie het terrein gaan ontdekken, wil ik dat iedereen zijn tas pakt en een bed kiest voor de komende nachten.’

Meteen rent de hele klas naar het busje van meester Dirk. Iedereen duwt en trekt om zo snel mogelijk zijn tas te pakken. Met een glimlach zie ik dat mijn koffer in zijn eentje een meter naast alle rugzakken en sporttassen staat. Ik grijp het handvat en rol hem achter me aan. Iets te wild zwiept de koffer de hoek om en ik hoor een kreet van Rico die nog net op tijd aan de kant springt.

Als eerste bereik ik de meisjesslaapzaal en ik kies het stapelbed dat het verst van de deur is. Dan horen ze ons vanaf de gang niet kletsen.

Ik til mijn koffer op het bovenbed en gooi mijn jas op het bed ernaast. Een paar seconden later komen de andere meiden binnen. Tevreden ploffen Sarah en Bien op de bedden die ik voor ze bezet heb gehouden. Beter had het kamp niet kunnen beginnen.

NAO

Als iedereen een bed heeft uitgekozen, neem ik het bed dat over is. Door de manier waarop iedereen om de bedden vecht, lijkt het wel alsof er een keuze is tussen een vijfsterrenhotel en een kartonnen doos. Terwijl we toch echt allemaal in dezelfde piepende en krakende stapelbedden moeten slapen.

Als iedereen zijn spullen heeft uitgepakt, sjok ik naar de eetzaal waar juf Jasja al klaarstaat met een klembord in haar handen.

‘Volgens mij heeft iedereen een plekje gevonden en dat betekent dat het tijd is voor het eerste bosspel. Voordat jullie aankwamen, heeft meester Dirk door het hele bos vijftien woorden op de bomen geplakt. Bij elk woord staat een moeilijke rekensom.’

Rico kreunt luid, maar de juf gaat gewoon verder.

‘Jullie taak is om in groepjes woorden te zoeken en daar een zin van te maken. Maar alleen de negen woorden met een kloppende som tellen mee. De woorden met een foute som mag je negeren. De eerste groep die bij mij terugkomt met de oplossing wint en is vanavond vrijgesteld van corvee.’

Samen met Freek, Nour, Livea en Mette zit ik in groep rood.

‘Groen, groen, groen. We worden kampioen!’ Li’s groepje schreeuwt dwars door de zaal. Vooral de zware stem van Rico is boven alles uit te horen.

Zodra juf Jasja het sein geeft dat we mogen beginnen, ren ik achter mijn groepje aan naar het bos. Voor het eerst ben ik blij dat we altijd moeten rennen voor de judoles begint. Sinds ons avontuur met Kat train ik elke week ander-

half uur. Sensei zegt dat ik talent heb. Dat mijn concentratie en logisch denkvermogen me helpen. Maar wat heeft talent voor zin als ik alsnog elke oefenwedstrijd verlies?

Ik merk wel dat mijn conditie beter is geworden en toen ik vorige week voor de spiegel stond, kon ik zelfs een kleine bolling van een spierbal zien. Helaas was dat precies het moment waarop Li langs mijn kamer liep en naar binnen keek. Proestend van het lachen rende ze naar haar kamer. Sinds we terug zijn uit Taiwan, is onze relatie weer bijna net zo slecht als daarvoor. Ik wil niets liever dan met haar over onze avonturen praten, maar Li doet net alsof er niets gebeurd is. Ze heeft het alleen maar over het schoolkamp, de musical en de middelbare school.

Ze vindt het volgens mij helemaal niet jammer dat we volgend jaar niet meer bij elkaar in de klas zitten en zelfs niet op dezelfde school. Ik ben denk ik de enige uit de groep die helemaal niet zo'n zin heeft in de middelbare school. De enige die het nog wel prima vindt in groep acht. Ik ken iedereen en iedereen kent mij. Die nieuwe school is zo groot en straks begrijp ik helemaal niks van alle nieuwe vakken. Grieks, scheikunde, economie... Misschien ben ik daar wel heel slecht in.

'Kom, Nao!' Nour gebaart dat ik door moet lopen. 'Daar hangt volgens mij een briefje.'

Na een halfuur door het bos rennen, loopt het zweet in straaltjes over mijn voorhoofd. Wie heeft bedacht dat dit een goed idee was met bijna dertig graden?

Ik klem het blaadje waar we de goede woorden op hebben geschreven in mijn hand.

Eten, met, een, we, snacks, en, vanavond. Nog twee woorden te gaan.

Dan hoor ik gejuich.

‘Vanavond eten we friet met snacks en een ijsje!’ Door het gegil van Li is niet te missen dat haar groepje als eerste de zin compleet heeft.

Ik sjok met mijn groepje teleurgesteld terug naar het kampgebouw. Er zit niets anders op dan de tafels te gaan dekken voor het avondeten.

Na de frietjes besluit ik om met Freek en Nour naar het beekje te gaan. Lachend kijken we naar onze klasgenoten. Ze proberen met het touw naar de overkant te slingeren, maar ze vallen stuk voor stuk in het water.

Terwijl de zon langzaam achter de bomen verdwijnt, kijk ik toe hoe Rico voor de derde keer in het water plonst. Ik wil net mijn hoofd wegdraaien om er een opmerking over te maken, wanneer de laatste zonnestralen op iets glimmend reflecteren. Iets zwarts, in de verte. Ik knijp mijn ogen samen. Het lijkt wel alsof er iemand staat. Een meisje. Ze draait om haar as en haar zwarte haar golft als een sluier achter haar aan.

Een vage melodie lijkt van haar af te komen. Is dat... *Vader Jacob*? Ik knipper met mijn ogen, maar ze is alweer weg.

‘Zagen jullie dat ook?’ Vragend kijk ik Freek en Nour aan.

‘Wat?’ Nour trekt een wenkbrauw op. ‘Ik zie alleen Rico die als een gestrande walvis probeert uit het water te komen.’

‘Niks.’ Ik kijk nog een keer, maar er is niets meer te zien. Een volgende plons klinkt en ik richt me weer op mijn slingerende klasgenoten, maar het meisje blijft door mijn hoofd spoken. Wat was dat?

L I

Met wallen onder mijn ogen ren ik door het bos. Meteen na het ontbijt riep juf Jasja dat we na het corvee weer een bosspel gingen doen. Hoe langer ik ren, hoe meer ik het gevoel heb dat dit haar wraak is voor onze herrie van afgelopen nacht.

Vijf uur slaap is echt te weinig, zeker als je daarna de hele ochtend zo actief moet zijn. Sarah en ik hadden de slappe lach en pas toen juf Jasja dreigde dat een van ons bij haar op de kamer moest komen liggen, lukte het ons om rustig te worden.

Als de juf eindelijk affluit, komt Bien bij me staan. Ze roept Sarah er ook bij en steekt een heel verhaal af over het dansje dat ze bedacht heeft voor de bonte avond en dat het de laatste mogelijkheid is om indruk te maken op onze klasgenoten.

De rest van de middag zijn we vrij en oefenen we de dans. Bien heeft superingewikkelde pasjes uitgekozen en het liedje waarop we dansen gaat eigenlijk te snel voor mij. Gelukkig is Bien een goede lerares. Ze laat ons alles overdoen en overdoen en nog een keer overdoen. Net zolang tot we de pasjes kunnen dromen.

Wanneer het tijd is voor het avondeten doen al mijn spieren pijn. Ik schuif tussen Sarah en Bien aan tafel en

grijp mijn mes en vork om met de rest van de klas op de tafel te bonken.

‘Wat willen wij?’ De stem van Rico schalt door de eetzaal.

‘Eten!’ Bijna iedereen doet mee.

‘Wanneer willen we dat?’

‘Nu!’

‘Ik versta jullie niet!’ Rico schreeuwt nog harder. ‘Wat willen wij?’

Ik werp een blik op Nao. Hij zit twee tafels verderop en doet niet mee met de rest. Met zijn hoofd in zijn handen staart hij voor zich uit. Die jongen kan echt niet tegen slaapgebrek.

De juf en meester lopen de eetzaal in met bakken vol eten. Onder luid gejoel worden ze ontvangen.

‘Vanavond op het menu: macaroni met tomatensaus.’ Meester Dirk zet de bak met een klap op tafel. ‘Eet smakelijk.’

Meteen duikt Rico boven op de bak en grijpt de opscheplepel met pasta en saus. Veel te lomp trekt hij de lepel naar zich toe. De rode saus vliegt door de lucht en landt zo op Sarah, Bien, mij en nog een paar anderen. Onze kleding zit er helemaal onder. Vol afschuw voel ik de warme drab door mijn broek heen trekken.

Voor ik er iets van kan zeggen, staat Sarah op.

‘Kun je niet uitkijken?’ Boos staart ze Rico aan. ‘Wat moet ik nou vanavond en morgen aan?’

Met een tevreden glimlach ga ik staan. ‘Ik heb broeken genoeg. Ik zei toch dat het handig was. Jullie mogen wel wat van mij lenen.’

Een halfuur later is iedereen uitgegeten en nadat we ons hebben klaargemaakt, verzamelen we buiten bij het podium. Het is heerlijk weer en meester Dirk heeft overal kerstlampjes opgehangen. Ik sla mijn arm om Sarahs schouders. ‘Ik ben zo blij dat we naar dezelfde school gaan volgend jaar. Ik kan niet wachten om samen te fietsen en huiswerk te maken.’

‘Pff.’ Sarah rolt met haar ogen. ‘Alsof jij ook echt je huiswerk gaat maken. Ik weet nu al hoe dat gaat straks. “O, sorry meneer. Ik heb per ongeluk het verkeerde schrift meegenomen.”’ Ze kijkt me met grote onschuldige ogen aan. “Ik vind het echt heel erg, want ik had er zo mijn best op gedaan.”

Ik barst in lachen uit. ‘Oké, je hebt waarschijnlijk gelijk, maar dat is wel wat ik tegen mijn moeder ga zeggen als ze vraagt waarom ik weer naar jou toe ga.’

Samen gaan we op het voorste bankje zitten, klaar om onze klasgenoten aan te moedigen. Juf Jasja kondigt de eerste act aan. Ik hoor maar half wat ze zegt. In mijn hoofd neem ik nog een keer de pasjes van onze dans door.

Als zesde zijn wij aan de beurt. Zelfverzekerd stappen we gearmd het podium op. Alle drie hebben we een zwart T-shirt aan en onze haren in een staart. De muziek gaat aan en het ritme bepaalt mijn passen. Het beetje spanning dat ik voelde vervliegt en ik denk niet eens meer aan de kinderen die naar me kijken. Ik heb het gevoel alsof ik zweef, alsof mijn voeten de houten planken van het podium niet meer raken.

Pas als de muziek stopt, houd ik op met bewegen. Het applaus is oorverdovend en trots maken we een buiging.

‘Dank jullie wel,’ zegt de juf, terwijl Sarah en Bien buigen en het podium af lopen.

Ik wil achter ze aan lopen, maar dan zie ik iets in de verte. Een glinstering op het water. Staat daar iemand? Ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Ja, er staat een meisje. Ze moet op een steen in het beekje staan, want haar voeten verdwijnen een klein stukje in het water. Ze staat met haar rug naar me toe en haar rode jurk wappert in een wind die ik zelf niet voel. Dan draait ze zich om en kijkt me recht aan. Haar ogen zijn net zo zwart als haar haren. Ik kan niets anders doen dan terug staren.

Even lijkt ze naar me te glimlachen, maar dan verdwijnt ze. Alsof een onzichtbare kracht haar van de steen het diepe water in trekt. Ik moet haar helpen. Ik...

NAO

Met wijd opengesperde ogen staart Li in de verte. Haar glanzige blik is gericht op het beekje achter me. Ik draai me om, maar er is niets bijzonders te zien.

Ineens klinkt Li's heldere stem. Kaarsrecht staat ze voor de groep.

Liǎng zhī lǎohǔ liǎng zhī lǎohǔ

Pǎo dé kuài pǎo dé kuài

Yī zhī méiyǒu yǎnjīng

Yī zhī méiyǒu wěibā

Zhēn qíguài

Zhēn qíguài

Het Chinese liedje komt vloeiend Li's mond uit. Heeft ze dit van tevoren bedacht? Het is niets voor Li om te laten merken dat ze zo goed Chinees spreekt.

De melodie klinkt heel bekend, maar de tekst is zo raar dat ik zeker weet dat ik het nog nooit eerder heb gehoord.

*Twee tijgers, twee tijgers
Rennen snel, rennen snel
Eentje heeft geen ogen
Eentje heeft geen staart
O zo vreemd
O zo vreemd*

Wanneer de laatste woorden van haar lied wegsterven, komt Li weer bij zinnen. Haar wangen kleuren dieprood en ze staart vol afschuw naar het publiek.

Ik werp een blik op Sarah, die nog steeds naast het podium staat, maar zij lijkt net zo verbaasd als ik. Aarzelend klapt ze in haar handen. Snel volg ik haar voorbeeld en ook de rest van de klas klapt mee.

Li knippert wild met haar ogen, alsof ze ontwaakt uit een roes, en vliegt dan het podium af. Met een rood hoofd gaat ze bij haar vriendinnen in het publiek zitten.

‘Wow!’ Juf Jasja komt het podium op en kijkt bewonderend naar Li. ‘Dat was een prachtige dans en een geweldige uitvoering van een, neem ik aan, Taiwanees lied. Volgens mij komt het helemaal goed met de musical. En nu Roos en Lucas, die voor ons gaan rappen.’

Er klinkt applaus, terwijl Roos en Lucas vlak voor me het podium op lopen.

Zelfs ik hoor dat er totaal geen ritme in hun rap zit, maar de tekst gaat over onze klas en maakt iedereen aan het lachen. Iedereen behalve Li, die lijkbalek voor zich uit staart. Ik probeer haar aandacht te trekken, maar ze lijkt het niet te merken.

Het is al helemaal donker wanneer we teruglopen naar onze slaapzalen. Ik ben als eerste bij de deur en wacht tot Li er is.

‘Laat het, Nao.’ Hoewel Li’s stem slechts een fluistering is, kan ik de dreiging erin duidelijk horen.

‘Maar...’

‘Ik wil het er niet over hebben.’ Met een ruk draait ze zich van me weg en loopt de meisjesslaapzaal in. Ik ken mijn zus goed genoeg om te weten dat dit slecht nieuws is. Waarom sluit ze me buiten? Ik dacht echt dat het beter zou gaan na alles wat we meegemaakt hebben in Taiwan, maar ze duwt me alleen maar verder weg uit haar leven. Misschien is dat ook de reden dat ze niet kan wachten tot ze naar de middelbare school mag.

Met een knoop in mijn maag poets ik mijn tanden en trek ik mijn pyjama aan. Ik wil zo graag dat ze me laat helpen. Dat ze me de kans geeft om te laten zien dat ik ook in Nederland een goede broer kan zijn.

Met een zucht ga ik onder in het stapelbed liggen. Er moet toch iets zijn wat ik kan doen? Ik draai op mijn zij en kruip dieper in mijn slaapzak.

Een uur later lig ik nog steeds te draaien. Ik kan Li’s optreden niet uit mijn hoofd zetten. Li zou nooit zomaar voor de klas in het Chinees gaan zingen. En die blik in haar ogen, ze leek wel betoverd.

Ik schiet overeind. Hoe kan ik dit gemist hebben? Het was op de melodie van *Vader Jacob!* De melodie die in mijn hoofd bleef hangen, nadat ik dat meisje in het water zag. Dit kan geen toeval zijn...

L I

Tijdens het avondeten kan ik niets anders dan staren naar de enorme aftelkalender die pap heeft gemaakt. Pontificaal hangt hij boven de keukentafel.

De weken na het kamp zijn voorbijgevlogen. Na de definitieve schooladviezen hebben we amper nog wat leersaams gedaan in de klas. In plaats daarvan hebben we uren geoefend voor de musical en gewerkt aan ons afscheidscadeau voor de school. Waarom kan school niet altijd zo leuk zijn?

En nu heeft de aftelkalender plotseling nog maar drie lege vakjes. De felgekleurde foto's waarmee pap de kalender versierd heeft, lijken naar me te schreeuwen dat ik het leuk moet vinden. De 101, het reuzenrad op Miramar, de worstjes op een stokje die hij zo lekker vindt. Ik zou er alles voor geven om niet mee te hoeven.

Aarzelend roer ik met mijn vork door mijn noedels. Ik moet het een laatste keer proberen.

'Mam?' Ik doe mijn best om de spanning uit mijn stem te houden.

'Ja?'

Ik houd mijn hoofd iets schuin, terwijl ik zo onschuldig mogelijk naar haar kijk. 'We vliegen toch met KLM?'

Mam legt haar stokjes neer. 'Waarom wil je dat weten?'

‘Nou, ik was een beetje rond aan het kijken op internet en ik zag dat KLM een aanbieding heeft waarbij je heel voordelig kunt omboeken.’

Mams ogen vernauwen zich tot spleetjes. ‘Li Johanna de Jong, we gaan niet weer beginnen. Als ik nog één keer...’

‘Maar mam,’ automatisch bal ik mijn vuisten, ‘Taiwan is verschrikkelijk en we zijn er al twee keer geweest. We kunnen veel beter naar New York gaan. Dat is voor ons allemaal leuker.’

‘Ik wil er niets meer over horen. Hoe denk je dat het voor mij is als je maar blijft zeuren? Ik zie mijn familie bijna nooit. Kun je alsjeblieft voor een keer niet alleen aan jezelf denken? We gaan naar Taiwan en daarmee uit.’

Ik hoor aan mams stem dat ik te ver ben gegaan, maar ik kan mezelf niet tegenhouden.

‘Jullie begrijpen er helemaal niks van.’ Woest schuif ik mijn stoel naar achter, de poten krassen akelig over het laminaat. ‘Ik ga niet mee, jullie zoeken het maar uit.’

Tranen stromen over mijn wangen, terwijl ik de kamer uit ren. Boven val ik op mijn bed. Waarom begrijpen ze me nou niet?

Zacht geklop haalt me uit mijn gedachten.

‘Li?’ Paps stem klinkt door mijn dichte deur. ‘Mag ik binnenkomen?’

Voor ik antwoord kan geven, gaat de deur een stukje open en steekt pap zijn hoofd naar binnen.

‘Meisje toch.’ Medelijden is van paps gezicht af te lezen als hij mijn betraande gezicht ziet. ‘Waarom vertel je ons niet wat je echt dwarszit? Is het school? Heb je liefdesverdriet? Ben je voor het eerst ongesteld geworden?’

‘Pa-hap!’ Ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen.

‘Sorry, maar als je niks zegt dan moet ik raden en dat is voor ons allebei ongemakkelijk. Je weet toch dat je alles met me kunt bespreken?’

Even laat ik de mogelijkheid om hem alles te vertellen door mijn hoofd gaan. Maar ik weet zeker dat hij me niet zou geloven. Hij moest eens weten hoe slecht het bijna met hem en mam was afgelopen. Dan wist hij dat het niet het zoveelste excuus is om niet naar Taiwan te hoeven, maar dat ik ons juist wil beschermen.

‘Ik snap niet waar je afkeer van Taiwan vandaan komt. De laatste keer hebben jullie het toch leuk gehad met waipo en waigong?’

Ik denk terug aan alle leugens die we onze ouders verteld hebben om ze gerust te stellen en ik doe een poging de brok in mijn keel weg te slikken. Pap en mam verdienen het niet om zich zorgen te maken. ‘Ik weet het zelf ook niet.’

‘Als ik beloof dat mama en ik er alles aan doen om de vakantie zo leuk mogelijk te maken, wil jij dan beloven dat je ons die kans geeft?’ Pap pakt mijn handen vast en trekt me overeind.

Met een zucht geef ik toe. Ik moet wel. Mam verandert toch niet van mening. ‘Ik zal het proberen.’

‘Mooi zo!’ Paps ogen glinsteren. ‘Want de eerste verrassing ligt al te wachten op de salontafel.’

Verwachtingsvol kijk ik naar hem. ‘Wat dan?’

Pap grinnikt. ‘Daar moet je zelf maar achter komen.’

NAO

Een beetje beteuterd zitten mama en ik aan tafel. Sinds Li's uitbarsting hebben we allebei niets meer gezegd. Zelfs toen papa opstond en verkondigde dat de puberteit nu echt begonnen was, glimlachte mama niet.

Ik wilde dat ik iets voor Li kon doen, dat ik haar gerust kon stellen. Ik weet dat ze nog altijd bezig is met wat er op kamp gebeurd is. Ik zag het aan haar aarzelende houding op het podium tijdens de musical. Ik weet zeker dat ze bang was dat ze weer iets in het Chinees zou zingen. Gelukkig ging alles goed en zong ze alleen de tekst over het onbewoonde eiland die ze moest zingen.

Ik had gehoopt dat ze het daarna los kon laten, maar blijkbaar voelt alles wat ook maar een beetje met Taiwan te maken heeft niet goed voor haar.

'Wat ben jij aan het mompelen?' Mama kijkt me vragend aan. 'Het klinkt zo bekend.'

'Niks.'

'Nee, het is niet niks. Ik weet het al!' Mama glimlacht. '*Liǎng zhī lǎohǔ.*' Zacht zingt ze de woorden van het vreemde liedje.

'Ken je dat liedje?' Verbaasd kijk ik haar aan.

'Natuurlijk. Weet je niet meer dat ik het vroeger voor jullie zong?' Mama trekt haar wenkbrauw op. 'Iedereen in Taiwan kent het, ik heb het vroeger in de kleuterklas geleerd. *Liǎng zhī lǎohǔ* is een van de oudste kinderliedjes van Taiwan.'

Voordat ik kan reageren, komt Li de trap af gesprongen.

'Op de salontafel!' Ze geeft mam een kus op haar wang en slaat mij tegen mijn schouder. 'Kom!'

Ik heb geen idee waar ze het over heeft, maar het moet

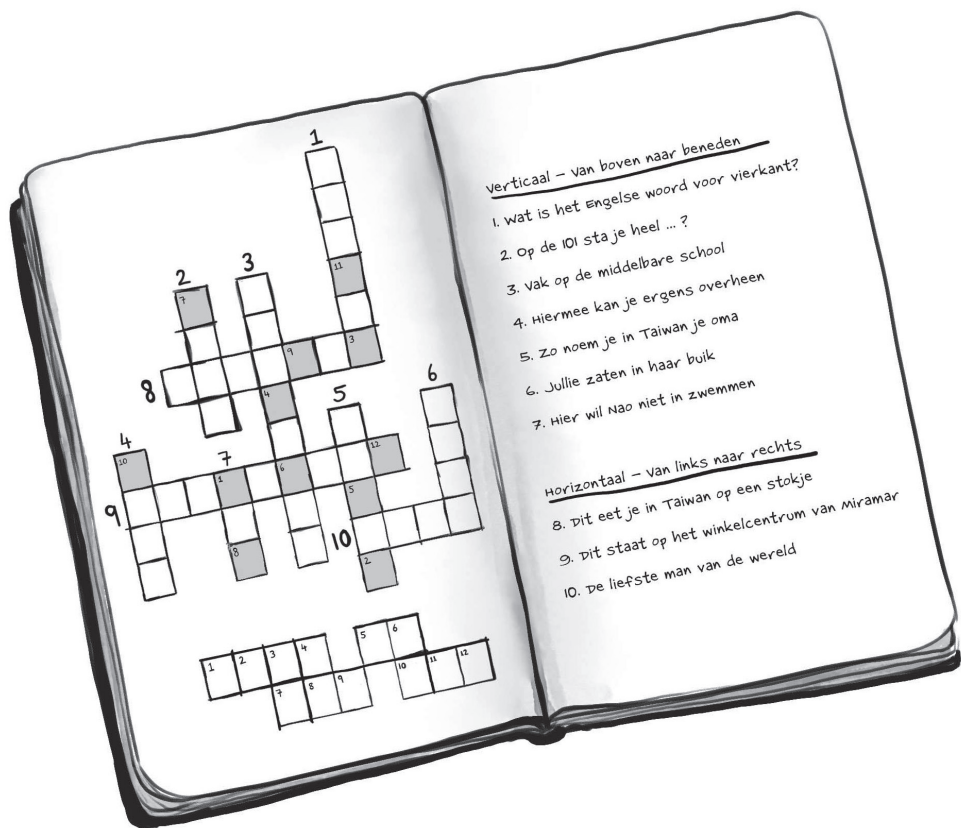
iets goeds zijn als haar stemming er zo door is omgeslagen. Hoewel je het met Li de laatste tijd nooit weet. Vorige week moest ze ineens huilen omdat de dop van de melk onder de kast rolde.

Ik loop met Li mee naar de woonkamer. Op de salontafel ligt een opengeslagen notitieboekje. Ik buig me eroverheen en Li kijkt over mijn schouder mee. Sinds haar groeisprint de afgelopen maanden is ze ruim vijf centimeter langer dan ik.

Voor ik iets kan zeggen, kreunt Li overdreven. ‘Nee, hè. Weten jullie nou nog niet dat ik een hekel heb aan puzzels?’

Kruiswoordpuzzel

Lees de vraag of omschrijving op de rechterpagina en zoek het nummer dat erbij hoort op in de kruiswoordpuzzel. De nummers staan linksboven in de hokjes. Tel vervolgens het aantal letters dat het antwoord mag hebben en vul jouw antwoord in. Als je de hele kruiswoordpuzzel hebt ingevuld, kan je de boodschap ontcijferen door de letters die vallen op de grote cijfers 1 t/m 12 in te vullen bij de oplossing!

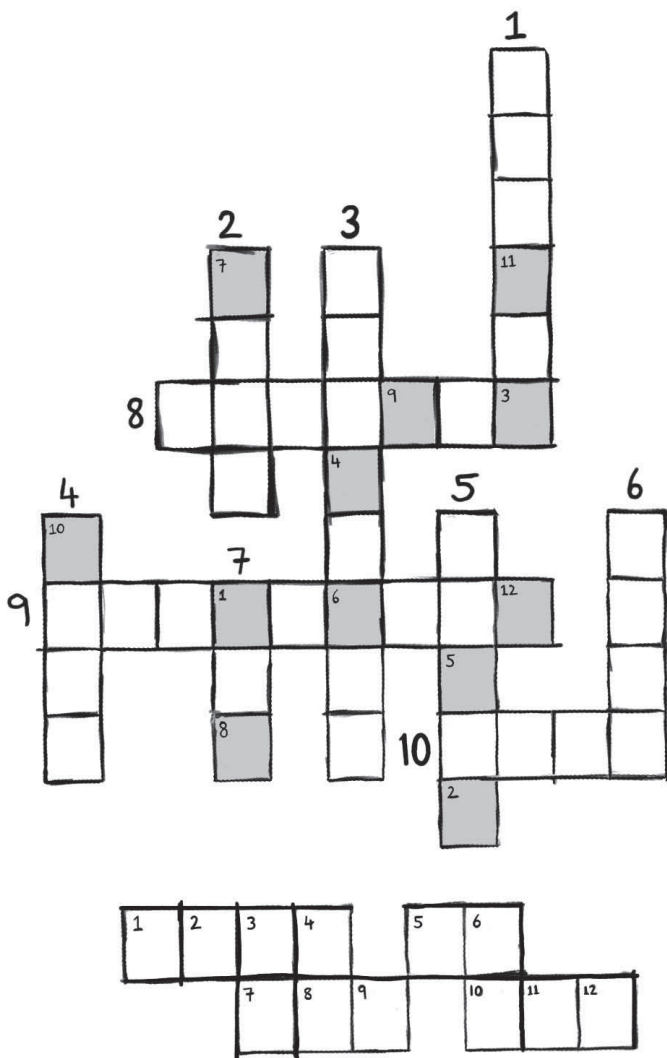

Verticaal - van boven naar beneden

1. Wat is het Engelse woord voor vierkant?
2. Op de 101 sta je heel?
3. Vak op de middelbare school.
4. Hiermee kan je ergens overheen.
5. Zo noem je in Taiwan je oma.
6. Jullie zaten in haar buik.
7. Hier wil Nao niet in zwemmen.

Horizontaal - van links naar rechts

8. Dit eet je in Taiwan op een stokje.
9. Dit staat op het winkelcentrum van Miramar.
10. De liefste man van de wereld.

Ga je voor 'zoek in het bed'?

Ga door naar hoofdstuk 4 op pagina 27.

Of

Ga je voor 'zoek in het bad'?

Ga door naar hoofdstuk 5 op pagina 30.

NAO

‘Oké, dit is niet zo moeilijk. We vullen eerst in wat we zeker weten. De eerste is ‘square’.

Ik grijp de pen die naast het boekje ligt en vul het woord in. ‘Vijf is waipo en acht is reuzenrad.’ Ik krabbel de woorden neer. ‘Vak op de middelbare school.’

Naast me kreunt Li en ze heeft gelijk. Er zijn heel veel vakken. ‘Die slaan we over tot we meer letters hebben. Vier, hiermee kun je ergens overheen. Vier letters en de tweede is een R.’

‘Brug.’ Li’s antwoord klinkt verveeld, maar ze doet in ieder geval mee.

‘Yes!’ Ik stoot mijn vuist in de lucht. ‘En jij zegt altijd dat kruiswoordpuzzels stom zijn.’

‘Jaja.’ Li trekt het boekje naar zich toe en duwt het bijna meteen weer terug. ‘Zes is mama.’

Ik vul de woorden in.

‘En negen.’ Li rolt met haar ogen. ‘Supergrappig hoor. De liefste man van de wereld is papa.’

Tevreden knikt papa naar ons. ‘Dat je het maar weet.’

Snel vul ik alles in. ‘Zoek in het bed!’

‘Naar boven!’ Li kijkt me enthousiast aan. Haar weerstand van een paar seconden geleden is helemaal vervlogen.

Ik ren achter mijn zus aan de trap op. Li gooit de deur van haar slaapkamer open en trekt met een ruk de deken van het bed.

‘Het is leeg! Kijk eens in jouw bed.’ Li maakt geen enkele aanstalten om de dekens en knuffels die nu verspreid op de grond liggen weer op te ruimen.

Ik ga voorop, maar er is niets te vinden.

‘Kijk jij bij pap en mam, dan kijk ik in de logeerkamer.’

Ik doe wat Li zegt, maar in het bed van papa en mama ligt helemaal niks.

‘Weet je zeker dat je de goede oplossing hebt?’ Li staat met een gezicht als onweer in de deuropening. ‘In de logeerkamer lag ook niks.’

Ik haal mijn schouders op. Er zit niets anders op dan terug te gaan naar de puzzel.

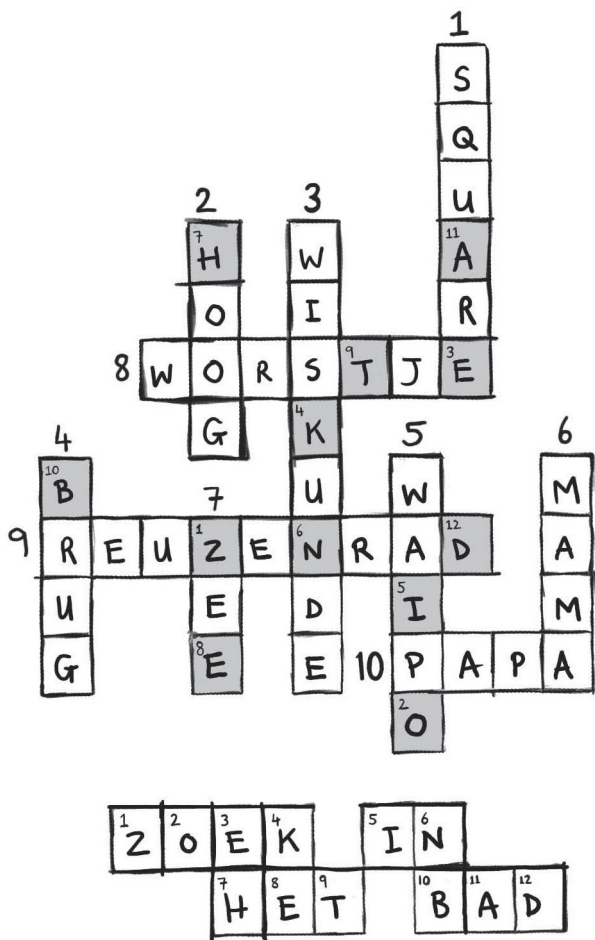
Papa en mama staan afwachtend bij het notitieboekje. ‘Niks gevonden?’ Papa wiebelt met zijn wenkbrauwen. ‘Wat vreemd.’

Ik laat mijn ogen over de ingevulde puzzel glijden. ‘Volgens mij klopt het.’

‘Laat mij eens kijken.’ Li buigt zich over de puzzel en knijpt haar ogen tot spleetjes. Ineens barst ze in lachen uit. ‘Sukkel!’

‘Wat?’

‘Je hebt *square* verkeerd gespeld. De tweede letter is een A, niet een E.’

Ga verder naar hoofdstuk 5 op pagina 30.